խաչիս աղթամարայ։ Վ՛ս զի փոքր ինչ նուազեալ էր ս՟ք աթոռս և զաւառն

դու

55 դուլթենէ լուսաւորե՛լ հոգի նախնեացն պակասեալ էր։ Որ յառաջ առանց յաւի[1] էր և հարկ չունէր, այսպէս սահմանեալ էին, որ զեղի արտորայքն և յանդիւայքն ազատք էին ի հարկէ, բայց յետոյ բազում հարկապահանջութի՟ս կրէին։ Յաղգս (= յաղագս) որ՛յ[2] զերերանեալ հայրապ՟ետն մեր տեսեալ զայնպիսի անկարգ և անընդունակ գործն՝ ոչ հանդուրժեաց տանել և կամ համբերել այնքան վշտացն, այլ եբարձ զիւր շինուի՟, զկայու և զանկայուն զշարժուն և զանշարժունն ի գիւղէն և տարաւ ի ներս ի վայելուչ կղզին աղթամարայ։ Վ՛ս որոյ խորհուրդ արարեալ քհ՟նյք և տանուտէրք ասելով թէ չէ պարտ այսմ լինել և մեզ պարտական մնալ ս՟ք աթոռոյն՝ ըստ առակի բանին թէ որ[3] քակէ զցանկ[4] հայրենի[5] զնա հարցէ օձն անապատի։ Այնր աղագ

աւ

56. աւ ելեալ քահանայք հանդերձ տանուտէրօք եկին ի ս՟ք գահս արքայանիստ և ընդնոսին զեղի նայիպն, զ՟ էլ ըղթիար տաճիկ առ սրբազան Վեհն մեր։ Եւ միաբանեալ ի միասին եղեն միախոհ և միակրօն։ Եւ առաջի ամենայաղթ ս՟ք խաչին և այլ բազմուե՛ն ս՟րոց երդմանբ և պայմանաւ զայս կանոն կրկին հաստատեցին, թէ ինչպէս ըրահմաթլէ մեծ[6] խօսրով փաշէն գրեր է, որ ժ՟ե զ՟ոչ շահնի

---

1 Զ. ի տղմ.

2 Զ. յ յետ. աւլ.

3 Զ. տղմ.

4 Զ. զցանկ

5 Զ. հայրենի

6 Զ. մեծ մի կպցրած թղթի վրայ միևնոյն գրչից